

Fru Birthe Rønn Hornbech må trods sin ordføretale jo efterhånden være enig i ved at støtte det her forslag, at man bare giver opholdstilladelse uanset hvad. Den dér regel om midlertidighed, som fru Birthe Rønn Hornbech gerne vil give udtryk for at Venstre går ind for, holder ikke en meter i det her forslag.

Jeg synes, fru Birthe Rønn Hornbech skulle stille nøjagtig det samme spørgsmål til hr. Arne Melchior, som hun stillede til hr. Søren Søndergaard, men der ligger jo nok nogle taktiske og politiske hindringer i vejen. Som sædvanlig hamrende uærligt fra Venstres side.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det lovforslag, som vi i den her debat forsvarer mod bliver forværret, tilsiger, at folk for det første skal søge om asyl, og så skal de have asyl for overhovedet at kunne blive her. Det er, fordi det fremgår af udlændingeloven. Man skal have asyl for at blive her, og det tager nogen tid. Når man så har fået asyl, går der yderligere 3 år, hvor man, hvis tingene ændres i ens hjemland, stadig væk kan sendes hjem. Det vil sige, at mellem 4 og 5 og nogle gange 6 års midlertidighed eksisterer i dag. Sådan er det, og det er den midlertidighed, som fru Birthe Rønn Hornbech vil gøre endnu længere, endnu mere usikker for de pågældende.

Derfor er det selvfølgelig også noget vrøvl, at vi på arrogant vis vil have, at alle skal tvinges til integration. Det må de da selv afgøre, og ifølge gældende lov må de altså efter 3 år afgøre, om de vil blive i Danmark, fordi så kan de ikke længere smides ud, altså 3 år efter de har fået asyl. Ifølge fru Birthe Rønn Hornbech er det 7 år, efter de har fået asyl, og det får konsekvenser for dem, for deres børn, for deres mulighed for at integrere sig osv.

Det, der er det beklagelige i denne sag, er, at Venstre og De Konservative har fået Socialdemokratiet og De Radikale med i retning af Venstres og De Konservatives synspunkter.

Første næstformand (Birte Weiss):

Hr. John Vinther som ordfører.

John Vinther (KF):

Da Det Konservative Folkepartis ordfører, hr. Bendt Bendtsen, er forhindret i at være til stede under denne andenbehandling, skal jeg kort redegøre for Det Konservative Folkepartis stilling.

Under førstebehandlingen sagde vi fra konservativ side, at vi bakkede op bag NATO-aktionen i Kosovo, hvor Milosevic er i gang med både folkedrab og etnisk udrensning. Vi sagde også ja til at vedstå os vores humanitære ansvar i denne sag, og det ja gentager vi i dag ved at stemme ja til loven.

Vi fastholder stadig, at hjælp i nærområdet er hovedhjælpen og den hjælp, som har første prioritet, men vi har også sagt ja til at hjælpe UNHCR med denne kvote af midlertidige flygtninge; flygtninge, som er svage og syge, flygtninge, som er drevet fra hus og hjem.

Med hensyn til ændringsforslagene skal jeg oplyse, at når man fra regeringens side har udtrykt, at der kan skaffes bomuligheder nok til disse flygtninge, så kan vi ikke se, at det skulle være nødvendigt at ekspropriere, ligesom det ikke skulle være nødvendigt at sætte planlovens bestemmelser ud af kraft. Det er også et spørgsmål om borgernes retssikkerhed.

Samtidig ønsker vi ikke at invitere folk til Danmark, som har begået en kriminalitet af en sådan størrelse, at de ville være blevet udvist, såfremt de havde været her.

Med hensyn til bemyndigelserne er vi fra konservativ side jo normalt meget, meget forsigtige med sådanne, men her har vi tillid til, at indenrigsministeren håndterer disse fleksibelt, når vi taler om undervisning, aktivering og beskæftigelse, og vi er klar til at drøfte disse ting, såfremt det bliver nødvendigt, når vi nærmer os de praktiske problemer, som kan opstå.

Disse mennesker, som i disse timer er fordrevet fra hus og hjem, skal stilles i den bedst mulige situation, så de en dag kan komme hjem og genopbygge deres land. Det er en sag, som vi gerne støtter fra konservativ side, og vi synes, det er beskæmmende, at der er partier i denne sal, som ikke kan støtte denne humanitære opgave.

Pernille Frahm (SF):

Der er vist ingen, der er i tvivl om, at en katastrofe har ramt Europa, en katastrofe af et omfang, vi jo normalt kun ser i Afrika og Asien, har ramt Europa, ramt os tæt ved vores egne hjerterødder, og vi står så i en situation, hvor vi må deltage i et stort humanitært arbejde for at afhjælpe katastrofen.

Spørgsmålet er så: Hvorfor skal man gøre det enkelt, hvis man kan gøre det kompliceret? Det lykkes med denne her lovgivning at komplicere en lang række ting. Det lykkes at gøre det